

smrt na siciliji

jurij trifonov

Kakav se utisak može stići za svega nekoliko dana provedenih u tadoj zemlji? I da li se uopšte može naslutiti kako ljudi u njoj žive? I kako umiru? Posle nedelju dana posmatranja Sicilije kao kroz lupu, mogao bih da kažem da je Sicilija jedna pregrejana odaja sa prozorima koji gledaju na more u kojoj od ranog jutra treba spustiti roletne, inače, ubrzo se ne bi moglo disati. A od podne more počne bez prestanka da huči, u neposrednoj blizini, ispod balkona, podno hridina. U početku od šuma mora ne možeš oka da sklopši, a onda se naviknes. Nešto je teže navići se na prasak ribarskih čamaca koji su zbog nečeg posebno pokretljivi, i noću dok jure blizu obale, zaglušujuće praskavi, ali meštanima to ne smeta. Vole ribu. A bez tog noćnog praskanja motora, ribe naravno, ne bi bilo. Oko šest sati naveče nailazi neobična svežina i vazduh postaje tako prozračan da se jasno kao na dlanu vidi ceo prostoran modroplavni zaliv, keramička padina na suprotnoj strani i udaljen vrh na horizontu, koji se kao jedro belasa u trouglu. Sicilijanci govore engleski i nemački, po tremovima idu bosi, u kućnim ogrtićima, pokazujući gole, ne baš lepe noge: to su uglavnom stariji ljudi. Noću se iznad mora podiže crven mesec, i to te podseti na blizinu Afrike.

Kažu da je sezona prošla. U avgustu je bilo sve drugačije. Bilo je mnogo sveta, buke, skupoće, nesnosne žege, jednom ređu — nepodnošljivo. Ja se iskreno čudim: još nepodnošljivoj? U Mondelu, ribarskom i istovremeno banjskom seocetu na dvanaestom kilometru od Palerma, održavaju se susreti pisaca, dodeljuje se lokalna nagrada, takozvana nagrada Mondelo i vode se diskusije na neku značajnu temu. Nešto poput teme o horizontima proze. Upao sam u tu toplu odaju sa pucketavim roletnama — kada ih podižeš one neznatno pucketajući, nekako sporo, ali uporno klize dole pobudujući utisak nevidljivog živog bića, možda tajanstvene ribe na dnu okeana, koja izbačena na obalu i pribijena uz moj proraz doživljjava svoje poslednje trenutke — upao sam ovamo direktno sa moskovskog aerodroma, gde je kišilo i bilo hladno i tmurno.

Kada se pisci okupljaju radi razgovora o užvišenim temama, na primer, o tome što je umetnost i zašto je ona potrebna, oni uglavnom govore ono što je svima poznato. One retke, dragocene misli, koje svakako imaju, čuvaju za hrtiju. I ja sam, takođe, gororio opštetezne stvari, kao to da roman nije umro, i da nikada neće umrijeti. Pisci pedesetih, šezdesetih i sedamdesetih godina na svim svojim susretima brane roman, to je svojevrsna molitva pisca, obavezna kao *Pater noster* pre odlaska katolika na počinak, i ja sam odlučio da ne budem ništa gori od drugih. Mada ni sam nemajući pravu predstavu o tome ko, zapravo, napada roman i preti mu uništenjem, ja sam dolučno i nedvosmisleno izjavio tim zlonamernicima da to neće dočekati. Roman će živeti! Nikako se ne sme dozvoliti da roman nestane iz naše svakodnevice. Pa kako bi ljudi inače, ubijali vreme u pauzama između televizijskih prenosa? I još sam dodao da ljudi proglašavajući križu romana, zamišljaju nešto slično križi nafte: kao što nafta ponestaje u zemljinoj utrobi, tako ponestaje i uobrazila u svesti čovečanstva. Trebalo je ustati u zaštitu ne samo romana, već i čovečanstva. Ja sam izjavio da je ljudska uobrazila nepresušna. Niko mi se nije suprotstavio. Svi su govorili otrpljike isto. Na kraju primetih, da mene, zapravo, i ne interesuju horizonti proze, već njene vertikale.

Uveče, sjputivši se uzanim kejom koji vodi od našeg hotela na vrhu rta do trga osvetljenog kao u vreme praznika — gde na parče prodaju hobotnice, besposlići dokona svetina, prljajeno bruje automobile tonuci u gomili kao u kuvanoj smoli, gde čvrsto u vazduhu lebdi oštar miris ribe, kao u prodavnici *Soko* kada u nju hladnjачama dovoze svežu ribu i pripiti radnici po žlibu u podrum guraju teške sanduke kojima se tržaju repovi, a domaćice se sa torbama već postrojavaju u redove pored tegzi — krenuh u šetnju obalom, na kojoj ništa osim mirisa ribe ne podseća na ulicu poređ metroa *Soko*, razmišljajući o svemu i svačemu, između ostalog i o priyatnom jedinstvu koje vlada medju piscima: niko se ni sa kin ne raspravlja, svi govore opštetezne stvari. Ja pokušavam da mislim o svemu i svačemu, ali u stvari, muči me jedna podblažnja misao. Odluku će doneti kroz jedan dan. Nagrada Mondelo dodeljuje se svake godine za najbolju knjigu stranog autora. Prošle godine su izasle dve moje knjige: moskovska trilogija *Dugi rastanak* i *Kuća na obali*. To je odlično. Čemu nagrada? Nagrada je već i to što su knjige izasle, pa i to što sam dospeo na ostrvo blizu afričke obale, takođe je nagrada.

Ne treba na nju misliti. Ona nije potrebna. To jest, potrebna je, razume se, ali istovremeno je i nepotrebna. Podjednak je i potrebna i nepotrebna. Glupo je na nju misliti. Čovek ne može sebe da natera da ne razmišlja o glupostima. Kakva besmislica: predvino tropsko veče, probijaš se korz gomilu kraj mora, usred mirisa sveže, i pržene ribe, i nemaš snage da se otreseš gluposti! Pa ti si na ostrvu Feničana, Kartaginjana, Rimljana, Arapa, Ostrogoza, Normana, Rodžera Skulskog, krvavog Sicilijanskog voćernja¹, ali ne možeš ni na šta da se skonecniš, razdire te nemir, mučiš se zbog gluposti, i nesrećnici si od bilo kog iz ove gomile, kome ništa ne preti. Ali stvar je u tome što su me oni pomamili. Rekl su da je nagrada obezbedena, ali treba obavezno doći. Bože, pa ja bih s radošću krenuo i bez bilo kakve nagrade! Ona mi nije potrebna po svaku cenu. Ja lično mrzim nagrade! Svaka nagrada je besmislica. Međutim, podlost je u tome što je besmislica nametljiva. Sada mi jedni čestitaju, drugi šapuću, da su oni iz krugova bliskih žiriju, saznali da će nagrada biti dodeljena Čehu koji živi u Parizu, a treći gledaju na mene sa tihim potajnim saosećanjem, kao na bolesnika kome je presudeno, ali on još ne zna svoju sudbinu. Svi se nerviraju više od mene. A ja ne znam kako da se ponašam. Verovatno bi trebalo da se ponašam kao čovek koji je napet i krajnje uzbuden, ali se hrabro drži. A kako i ne bi, nije šala radi se o nagradi Mondelo! Ovde u Mondelu ta nagrada zvuči glasovito, mada je u Rimu za nju malo ko čuo.

Poziva me čovek po imenu Mauro. On je iz rimskih novina. I on, takođe, gleda na mene kao na bolesnika o kome tek što je doznao loše vesti od lekara koji ga leči, ali lekar mu je rekao da se pravi kao da ništa ne zna, i Mauro veselo pita: da li sam za času vina? Sedamo za stočić pod otvorenim nebom. Mauro je omanji, plečat, kratkog vrata, nasmejan, slipljivog disanja. On pita: šta me interesuje na Siciliji? Da li nameravam da idem u Sirakuzu? U Aridento? Da posetim katakombe kapucina u Palermu gde počivaju balsamovani mrtvaci koji samo što ne progovore. Tamo su našli dvogodišnja devojčica, Rozalija Lombardo koja zapanjuje svojim neobično živim licem. Razumem Maura. On je dobar čovek. Ali na Siciliji me interesuje nešto sasvim drugo — interesuje me mafija. A to je upravo ono što se ne može dozнатi, niti videti. Ovde ne vole da govore o mafiji. U Palermu sam pokušavao da razgovaram sa raznim ljudima, ali oni su ili prečukivali ili saopštavali nešto što vi znaju. Iz njihovih aluzija izlazi da mafija postoji, ali se izrodila i više nije interesantno govoriti o njoj. Mauro se, dahčući, smeška.

— Zašto je tražite ovde. Nije mi svuda. I u nauci i u književnosti. I u žiriju. I vi ste mafija! — On pokaza na mene i namignu.

— Ne — uzvratih ja. — Ja nisam mafija.
— Niste? Pa, dobro. Ako niste vi, onda sam ja. — I on pokaza prstom na sebe. — Ja sam mafija.

Mi gorovimo engleski i razumemo se, zato što obojica gorovimo loše. Pored nas prolazi žena u crnoj šuštećoj haljini i čipkastoj crnoj marami koja joj skriva lice — ja jedva uspevam da primetim dugačak nos i iskrčavaju crno oko u plavčastoj beočnici. — Mauro u znak pozdrava učini nemaran pokret rukom kao dobrom poznavniku. Žena se udaljava njišući bedrima. Verovatno je mlada, lepa. Mauro skoči i pojuri da je stigne. Sustiže je kraj automobila. Usledi razgovor. Žena se osvrne prema meni. Ja vidiš mršavu upalo lice starice i oštar, munjeni pogled. Automobil poče da se izvija kroz gomilu, izrula s trga i nestade.

— Poznajem je — kaže Mauro. — Ona se takođe bavi pisanjem — piše novele o draguljima. Svojevrsne trilerne. Pre tri godine sam je intervjuišao za novine.

— Da li ona ima veze sa mafijom?
— Moguće je. Svi su povezani sa mafijom.

On to govori kroz šalu. A onda iznenada reče ozbiljno:

— Znate li što je to mafija? Ona je kao ovaj planinski lanac. Sada ga ne vidite, zaklonjen je mrakom, ali znate da on postoji. Da okružuje grad.

Ja gledam na onu stranu gde bi trebalo da se nalaze planine, a famo — mrlka noć, bez vatre, bez zvezda.

Mauro mi sutradan kaže da nas je jučerašnja dama — po imenu Margarita Madaloni — pozvala na kafu u pet popodne. Ona voli rusku književnost, govori ruski. Uostalom, i sama je Ruskinja. U vrelo popodne, u vreme kada soba sa spuštenim roletnama podseća na zaglušljivu prostoriju nepodesnu za život, a ja bez odeće nepomično ležim u mraku i ne mogu ni da čitam, niti da spavam, dolazi u svom iznajmljenom *fijatu* zagonetni Mauro — zašto li se on tako petlja sa mnom? Ja skačem pod tuš, brzo se oblačim, posle čega polazimo u planinu. Treba preći petnaest kilometara na zapad. Dole leži more — nejasno i put. Tu i tamo belasaju se čamci. Zar je moguće na toj karboniziranoj keramičkoj steni proživeti ceo vek? Sinjora Madaloni živi u starom zamku, koji je, razume se, preuređen i prilagođen za život. Izgradili su ga Normani, potom je bio razrušen, restauriran, opet razrušen, opet restauriran, najzad potpuno razrušen za vreme poslednjeg rata, da bi ga ponovo iz temelja podigao pokojni sinjor Madaloni,

industrijalac i brodovlasnik. Sonjor je umro pre jedanaest godina. I eto, od tada, od tuge i užasa zbog usamljenosti ona piše knjige i napisala je osam romana. Oduvek je interesovalo drago kamenje, ali ne kao dragocenost, već kao mistična sila koja upravlja sudbinama ljudi. Svaki čuveni dijamant krije u sebi neobični priču. Jedan od romana posvećen je carici Jekatarini i grofu Orlovu.

Sedimo na terasi, na senovitoj strani kuće. Preplanuo, sa krovčićem zalcicima i belim rukavicama Silvio je dogurao kolica sa napicima, voćem i kolačima. Zatraži čašu soka. Ne znam zašto su me pozvali. Započinje razgovor o horizontima proze. Sinjora Madaloni kaže da romane diktira u diktafon, potom ih još malo doteruje. Zapravo, oni pišu utoče: ona, Silvio i diktafon. Silvio zapisuje tekst sa diktafona, ona ga rediće, ceo posao traje pola meseca. Ali zato tome prethodi paklen pripremni rad. Treba ići u biblioteku? U Palermo? U Napulj? Ne, ne mora se nikuda ići, ima odličnu biblioteku koju je još četrdesetih godina nabavio njen muž. Sve potrebno joj je pri ruci: priručnici, rečnici, knjige iz istorije, geografije, mineralogije, spiritualizma, alhemije, moreplovstva. Uzgred, mene kao Rusa, sigurno, interesuje revolucionarna tema: muž je prikupio mnoštvo knjiga iz istorije karbonskog pokreta, iz anarhizma... .

Silazimo na donji sprat, Silvio ide za nama noseći poslužavnik sa napicima. Biblioteka se nalazi u okrugloj sali, na sredini stoji ogromni staro globus za koji saznamo da pripada XV v. i da je iz Venecije. U njoj je prohладno. Sedamo u fotelje, a Silvio stoji pored nas sa poslužavnikom. Njegov preplanulo lice je nepokretno. Ni on ni Mauro ne razumeju o čemu govorimo. Ali Mauro se iz sve snage upinje da bar nešto razume, i gleda u pokretljive usne sinjore Madalone, u moje, lice mu izražava nemo divljenje puno poštovanja.

— O, ja baš ništa ne razumem! — uzvikuje on veselo na engleskom i udara se po koljenima. — Ali mi se dopada ruski jezik.

Sinjora Madaloni govori ruski čisto, ali sa primesom dva akcenta: južnoruskog i italijanskog koji se pre izražava u intonaciji nego u izgovoru. Ona po južnoruskom dijalektu kaže „biblioteča“, a po italijanskom govori meko, melodično ugibajući sredinu fraze. Zato sam dugo oklevao da je pitam: ko je, i kako je ovamo dospela? Činilo mi se indiskretnim. A ona o tome nije progovarala. Kao da je sasvim običan stvar da se Rusi sretnu na Siciliji u nekom piratskom zamku... .

Kada je sinjora ustala i udaljila se u pratnji Silvija, Mauro se nakloni prema meni i šaputom reče:

— She is very rich!

— Really?

— O! — on podiže palac. O-o-o! — Mauro se hvata za glavu i njiše je, dajući time do znanja da je bogatstvo ogromno, fantastično. I posle toga smešno maše rukom i uzdiše. — O, my god... .

Sinjora se vraća. Silvio, dostojanstveno, u malo podignutim rukama nosi kese od pakpapira, napunjene nečim teškim. Poklon za mene i Maura: u svakoj kesi po gomila knjiga sa koricama jarkih boja u celofanu. Tako dobijamo po pet romana Margarite Madaloni. Sinjora mladalački sede u fotelju, podavaje noge, poza joj je slobodna, pokreti otmeni, linija bedara ostra i izbočena, mršavom rukom drži šoljicu, ali lice joj je sasušeno, mrko, u mreži bora samo oči sjaje. Ona nikada nije bila u Moskvi. Živila je u Rostovu, u Novočerkeskiju, otisla je dvadesete, tada je imala sedamnaest godina i bila lepa. Zato je sve strašno bilo još strašnije. Odlično se seća tih godina. Otar joj je najpre bio kozak, a potom spahija u stepi, majka — glumica. Na jugu se dvadesetih godina živilo nekako besmisleno, veselo; okupljalo se mnogo zanimljivih ljudi, glumaca, pisaca, izlazio je časopis *Donski val*. Kafane u Novočerkeskiju su bile punе. I kada je sve već prestalo i rušilo se, ljudi nisu shvatili... .

— Sećam se stihova tadašnjeg pesnika Viktora Savskog objavljenih u *Donskom valu*. Gospode, od tada je prošlo šezdeset godina, a besmislica se pamti. Nekada sam ih ponavljala sa oduševljenjem... . Hoćete da vam ih odrecitujem? — I nesačekavši odgovor, sa oduševljenjem poče:

O deci Dona sada zaljubljeno,
Ko iz bontona, prosu ču stihove,
Za decu Dona, sine Apolona,
Tražim pardona za spretnosti svoje.
U zemlji Maora uživam milost ko moru,
Zaboravljam tričav život ijad.
A ovde u teroru, u krvavom moru,
U stalnom nespokoju krijem se ko tat... .

Parodija na Baljmonta². Svakako ste čuli za njega. A dalje, molim vas, ne ljutite se, možda vam neće biti prijatno da čujete, ali sve je to bilo tako davno, zar ne? Dalje ide:

Kako je zbilja svirepa u zemlji SOVDEP-a,
Zbilja — od groba gora! Preko nje traka flora.
Zbilja — odurna, užas slep, ni paru ne vredi ko
kučkin rep.

Zbilja — kopejke tri, trideset pet — hleb.

A tamo, ulaz u skasku, u Novočerkasku!

U plavetnom, bajna, zbilja je svagađašnja tajna!

Hleb — mekši od tepanja, ko da oko sanja!

Tamo je zbilja bez loma, širi se gradni koš!

San pesnika poleti! Rolada! Kotleti!

I cigarete! I ponešto još . . .

Potom smo prešli u Rostov. I nismo uspeli da pobegnemo kada se armija povlačila. Mama se još nadala da ćemo se nekako prilagoditi vlasti. Otac je poginuo osamnaeste. Ali nismo uspele da se prilagodimo. U mene se zaljubio jedan Grk i odveo nas na Krim. Otuda u Batum. Mama je umrla od tifusa. Sa Grkom sam oputovala u Konstantinopolj, potom u Saloniki, a onda sam se našla u Berlinu — već bez Grka — trideset godina živila sam u Parizu, a od četrdeset pete ovde, evo već trideset tri godine . . .

Ja slušam zapanjeno — Rostov? Novočerkask? Dva deseta godina? Mironov? Dumenko? General Gnilogribov? To je upravo ono ono da čega ja sad živim. Sve je to bilo moje, *pramoje* — moja prošlost. I koji su to zagotoniti putevi učinili da se ja i ova Kozakinja, koja se preobrazila u staru sinjoru boje kafe, dotaknemo jedno drugog!

— Moj je otac iz Novočerkaska — kažem ja. — Stric je išao u atamansku školu. Bio je vojni komandant Novočerkaska dvadesete godine. A tekta je tamo sve vreme živila.

— Ma nemojte! U kojoj kući?

— Crvenoarmejskoj. Bivša Ratna.

— Ratne se odlično sećam. A u kojoj kući?

Bio sam samo jednom posle rata. Nekakva stara dvostrana zgrada, na drugom spratu, a nekada je cela kuća pripadala arhitektu Sergeju Vasiljeviču Kokorovu, mom teči. On je, između ostalog, završavao gradnju saborne crkve . . .

— Ja sam išla u gimnaziju sa njegovom nećakinjom. On je sigurno umro?

— Tragično je završio. Bio je već star i nepokretan, pa je ostao u gradu sa Nemeima. I oklevatali su ga. To je cela priča. Znam još i to da se kasnije pokazalo da je žena koja ga je oklevatala bila izdajica i da su je streljali.

— Bože moj! — šapuće sinjora. — Kako bih želeta, makar samo jednim okom . . .

Lice joj se zbrčava, uglovi usana opuštaju, i ja za trenutak, na tom indijanskom licu-maksi vidim davni, naizlečiv trag tuge. Ona ponovo žurno odlazi, donosi staru fasciklu kakvih je bilo pre revolucije, razvezuje vrpe, ruke joj se tresu.

— Ovo je sve što je ostalo od mame. . .

— Mogu li?

— Samo izvolite. . .

Dve požutele fotografije: na jednoj mlada žena sa devojčicom u beloj haljinici. Poznat devojčin prodoran pogled. Na drugoj, ta ista žena, lepotica, u pozorišnom kostimu, sa raskošnom visokom frizurom. I nekakvi papirici, isček iz novina. Može li se pročitati? Naravno. To je poslednji put poduhvat u Rostovu, pre odlaska na Krim. Tri stara dokumenta: *Odluka*. Dekretom od 15. aprila 1920. g. uklidaju se sve odluke koje su važile do izdavanja dekretnog naredbe i pravila o izdavanju vrednosti iz kreditne blagajne i sefova bičnih vlasnicima, a same vrednosti proglašavaju se državnim vlasništvom; *Izjava*. Komisiji zaлагаonice. Na priznanici sefa Društva uzajamne pomoći pod № 1025 nalazi se: jedan srebrni servis i jedan kulon sa brilljantom. Ja sam glumica muzičke drame i operete, i ove stvari su mi drage kao benefisni pokloni, a u preko potrebi kao sredstva za život. Zato vas najpokornije molim da mi ih izdate. Glumica i aktivna član proslojuza J. S. Mališeva"; *Potvrda*. Poznat mi je kulon sa brilljantom i malim priveskom koji je bio poklonjen u g. Tiflisu 1916. god. na dan benefisa J. S. Mališeve u vreme letnje sezone t-ru Umetničkog društva. Umetnik kooperativne umetničke operete David Sofronovič Davidov."

— Dragi moj — sinjora Madaloni mi pokriva ruku suvremenim dlanom — vaš otac je bio na drugoj strani. A stric, komandant Novočerkaska, možda je gonio moga brata. Sve je to deo istorije. . . A ona i mene, i vi, malo zanima. . . A znate li šta je od svega najstrašnije? — Ona me skrozira svojim prodornim iscrpljenim okom. Smrt na Siciliji. . .

Živim sjajem blista zvezdana noć.

Ja opet ne mogu da spavam od praskanja ribarskih čamaca. Sutradan za doručkom poznati Poljak, uvek pripit, radosno poleće prema meni: "Pozdravljavam vas!" Za jedan sat biće objavljeno: nagrada je dobio Čeh iz Pariza. Mi sedamo u autobus i polazimo u Palermo na prijem kod gradonačelnika. Posle gradonačelnika idemo da vidimo mrtvace u katakombama kapucina. Ovde se svi ponose tim katakombama u kojima mrtvaci u istrueloj odeći stoje u poziciji živih ljudi. Jadan pokušaj da se obmane smrt. Ali ne može se obmanuti ono, nastrajši na svetu — smrt na Siliciju. Autobus stiže do velikog kuća Palerma. Zbog spuštenih žutih šalona one izgledaju kao slepi. Autobus skreće u ulicu sa palmama. Sunce topi asfalt. Mauro koji sedi pored mene, podiže se i šapuće mi:

— Pažljivo gledajte ovu ulicu. Tu negde leži Roberto Madaloni. Nisam vam juče rekao? — Šapuće gotovo nečujno: — Njen je muž bio jedan od voda matije. Nestao je pre jedanaest godina. Pricaju da leži ovde, ispod asfalta ove ulice. Ali, uostalom, to niko tačno ne zna.

Sa ruskog:
Ljiljana Šijaković

1) Sicilijansko večernje, pobuna stanovnika Palerma 1282. godine. Izbila u trenutku kada je zvonilo za večernje. (Prim. prev.).

2) Baljmont Konstantin Dimitrijevič (1867—1942), ruski pesnik simbolista i prevodilac. Prevodio Bajrona i Šelija. Umro u emigraciji (Prim. prev.).

čipkasti lanac

brenda voker

PESNICI

Posmatram ovaj čipkasti lanac slike spiralne puteve reči kako sporu vijugaju od jednog kontinenta do drugog nošeni avionom ili vetrom čamcem ili talasom uporno se skupljajući poput oluje poput magle vavilonška pera bez kule raspršeni samo da bi se skupili određeniji da opet stvaraju ono što su neki uništili da ponovo načine čipkasti lanac slike spiralni trag reči

STVARI SE MENJAJU

A sada se povlači plima vukući za sobom ostatke poslednjih dana leta s one strane naše kontrole stvari se menjaju samo sećanje može opet da ispunи snove prolećne plime

MACA

Uhvati macu za vrat pomiluj njene uši ona će uskoro da traži toplinu tvoje ruke i umiljavati se uz nežnu mekotu kože ona uzvraća svojom privrženošću brižnom ljubavlju čuvaj to retko ujedinjene sa srodnikom uživaj u njenoj skupčanosti na tvom krilu taj plačni krik no ostavi je pokraj malog tigra i posmatraj kako krzno leti

s engleskog: Maja Mičić

obačim mantil

nevena vitošević

LULA MIRA

Ptice slutilice naselile krovove. Motori zatiskuju uši. Nova vrsta glodara podgrickava glavne puteve. Na pijaci profesori honorarno igraju balet. Nezaposleni ubio pretpostavljenog. Starci se tamo negde igraju olovnih vojnika. Mravnjak u opasnosti od čoveka. Šta je to: odrastanje sreća? Pobegao je zeleni papagaj. Molim vas, sredite mi prijem kod Atomske. Hoću sa njom da popušim lulu mira.

U BIĆU OD SVETLOSTI

Nemoguće je odreći se neposlušnog sina

Noć prosipa prljavu vodu zvezde odlaze s njom kroz prozor Navlačim oblak Oblaćim mantil od neba Vezem po njemu bele tačke Ledenice ili zvezde? Samo otac zna kuda će Duša kamena odlazi u paralelni svet privezana za duše grešnih vuče ih na dno jezera Površina treperi u biću od svetlosti Nemoguće je odreći se neposlušnog sina

EVOLUCIJA

Znam — doći ćeš ali ja tada bela od soli pijana popivši more igraču na drugoj obali Videćeš lađe kako trule zagnjurene u pesku na dnu nekadašnjeg sveta Iz velike mokre rupe Sunce će crpati ostake vlage i oblačci će stvarati jednočelijsku stvorenja Gledajući kako evoluciju ponovo počinje nemoćan da je sprečiš A ja ču pijana na drugoj obali nevati o ljubavi

BESKUĆNICI

Iz ogledala u nevestost pogebog je dete Prenaseljene su zvezde u mraku mesta ima ul mraku darovani nismo A deteta još nema

provera brzine

milan mrdalj

U MENI VIŠE NIKO NE STANUJE

U nebesko koleno zagledan Pesmom punom plikova Javu odgonetam

Nemam vremena da čutim Hoću lepu bolest smrt izlečivu Pod glavom ruku nepoznatu

Ključ nepokora oprezom okrećem Nedam oku dijalog sa sumnjom Privremeno mrtvi natrag

PROVERA BRZINE

U rašljasto rame bagrema Ugradio sam pušku Podesio nišan

Strah uzeo na metu Na obarac stavio prst

Sve je spremno

Cim se oglasi pucanj Pred metak ču istrati Metu da mu namaknem Da slučajno ne promašim Da proverim brzinu

Nekad sam to odlično radio

NEVIDLJIVI ŠTAP

Kad osetiš Da je vreme uzeti štap I jedan kraj u svet povesti Da bi ispitao Sta iza krivine

Gladno nepoznato drži u Zubima Drugi kraj Štapa Ostavi kod kuće kao dokaz

Da nisi nigde oputovao Da imas komu pričati Sta je bilo na putu Ako se vratiš